

A TANÍTÁSAIBAN ÉL

Aindra dāsa: *Úgy érzem, elengedhetetlenül fontos, hogy a következőket mindenkinek elmondjam, akik aggódnak Gour Govinda Mahārāja hagyatéka miatt. Mindenki fordítsa a saját hasznára az utasításait! Olyan sok könyvet hagyott hátra. Éppúgy, ahogy Guru Mahārājánk, Śrīla Prabhupāda is annyi értékes információt bízott ránk, és ha ezeket a szívünkbe fogadjuk, és alkalmazzuk az életünkben, akkor minden cél megvalósításához közelebb kerülünk.*

Kṛṣṇa azt akarja, hogy elkülönülést érezzünk. A teljes Madhva-Gauḍīya sampradāya a vipralambha-bhāva létrehozásának, növelésének és megtapasztalásának érdekében jött létre. Az a célunk, hogy megértsük a vipralamba-sevāt, az elkülönülésben végzett szolgálatot. Semmi kétség, hogy hasznos a lelki tanítómester fizikai jelenléte. De meg kell értenünk, hogy az eltávozásának a célja, hogy erőteljes vipralambha-bhāvát hozzon létre a szívünkben. A vipralambha-bhāva szorosabbá teszi a kapcsolatot, erősíti az élményt, és a tanítványt arra készíti, hogy a szívét még inkább felajánlja a lelki tanítómestere lótuszlábának. Ha nem észleljük ezt a valóságot, ha nem lépünk be a lelki tanítómester társasága megtapasztalásának és megízlelésének valóságába az elkülönülésen keresztül, azáltal, hogy végrebajtjuk az utasításait, akkor meg kell értenünk, hogy az odaadó élet meglehetősen alacsony fokán állunk. Elengedhetetlenül fontos, hogy a Madhva-Gauḍīya sampradāya minden követője érezze meg a Gurutól és Kṛṣṇától való távollét érzését. A Kṛṣṇától való távollét ugyanolyan, mint a Gurutól való távollét, habár ugyanakkor különbözik is attól.

Az igazi feladatunk az, hogy szolgáljuk a lelki tanítómesterünk lótuszlábát, még akkor is, ha az elkülönülés fájdalmát kell elviselnünk. Az elkülönülés fájdalmának bordozása segít a tanítványnak, hogy az odaadása érettebbé váljon. Ha azt

Balról jobbra: Dr. Fakir Mohan dāsa, Subhaga Swami és Bhaktisvarūpa Damodara Swami beszélnek Gour Govinda Mahārājáról szülőhelyén, Jagannathpurban.

gondoljuk, „Nem vagyok képes elviselni az elkülönülés fájdalmát, ezért elfelejtem a gurumat”, és egy másik emberhez rohanunk – akkor ezt minek tekintjük? Lehet, hogy önmagunkat megbékítjük, de valójában elmélyítettük ezzel a lelki tanítómesterünk társaságával kapcsolatos megvalósításainkat?

Minden a Guru kegyéből származik. A Gurut nem korlátozzák fizikai körülmények. Helytelen azt gondolni, hogy mivel a Guru fizikailag eltávozott, ezért elhagyott minket. Különösképp Vraja Dhāmában van ez így, hiszen a tanítványi láncunk összes ācāryája örökké Vrajában él. Nem úgy van, hogy elvesztettük az ācārya társaságát, nem úgy van, hogy nem lát minket. Az a dolgunk, hogy úgy cselekedjünk, hogy boldog legyen, amikor lát minket. Nem pedig az, hogy megpróbáljuk látni a Gurut. Amikor látja, hogy tiszteljük az utasításait, akkor megfogja a transzcendentális tetteinek a saját bankszámláján lévő kreditjét, és átbelyezi a tanítvány számlájára.

Ez az a mód, ahogyan a tanítvány fejlődni tud. A tanítvány nem a saját erőfeszítésének köszönhetően ér el fejlődést. Ez csak a Guru kegye. Az ő kegye nélkül nincs lehetőség semmilyen fejlődésre. De meg kell mutatnunk a Gurunak, hogy akarjuk a kegyét, és ezt azzal érjük el, hogy tiszteletben tartjuk az utasításait.⁵

Rādhā Govinda Swami: *Gour Govinda Mahārāja* könyvei nagyon fontosak a közösségünk számára. Ő örökké fog élni a könyvei formájában.

Trai dāsa: *A könyveit olvasva elkezdtem jobban értékelni és megérteni Gour Govinda Mahārāját. Most értem meg, hogy az eltávozása hibetetlen nagy veszteség a mozgalom számára, és nekem is az, mivel nem ismertem meg őt jobban.⁶*

KEGY ÉS KÖZREMŰKÖDÉS

Pārtha-sārathi dāsa Goswami: *Ha egy tárgyvilágos, tisztaszívű vaiṣṇava hall Gour Govinda Mahārāja életéről, gyermekkori tetteiről, a Śrīla Prabhupāda utáni kereséséről és végül a megtalálásáról, illetve a későbbi kedvteléseiről, akkor bizonyos, hogy eljut arra a következtetésre, hogy – Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura szavaival élve – ő egy jīvan muktamahā-pūruṣa, egy nagy személyiség, aki, habár ebben a világban élt, mentes volt annak hatásától.⁷*

Śrī Śrīmad Gour Govinda Mahārāja életének céljai a következők voltak:

1. Az ISKCON egységének és tisztaságának fenntartása.
2. Annak megalapozása, hogy minden, amit a lelki életben tudni kell, megtalálható Śrīla Prabhupāda könyveiben.
3. Annak hangsúlyozása, hogy nem kell az ISKCON-on kívül keresni a lelki fejlődést.

Śrī Śrīmad Gour Govinda Mahārāja egy új mantrát is bevezetett, ami a Kali-yugában különösen találó: „Túrj, túrj és működj együtt!” Mielőtt képes lennél az együttműködésre,

rendelkezned kell a béketűrészhez szükséges lelkierővel. A tolerancia tulajdonsága a bhāva kilenc szintjének első jellemzője is. Ahogyan ez a Caitanya Caritamṛta Madhya-līlā 23. fejezetének 18-as versében áll: kṣāntiravyartha-kālatvaṁ. . .

Śrī Śrīmad Gour Govinda Mahārāja születése, gr̥hastha majd sannyāsa élete valós, paradigma-értékű példa arra, hogy milyen is egy felszabadult lélek. A vaiṣṇava intézményünk számára fontos, hogy legyenek ilyen gyakorlati példák Śrīla Prabhupāda tanítványai és követői között, akik valójában elérték a tökéletességet.

Hogyan idézhetjük meg az ilyen felszabadult személy kegyét? A Caitanya Caritamṛta Ādi-līlā 1. fejezetének 20. verse elmondja:

granthera ārambhe kari ,maṅgalācaraṇa’

guru, vaiṣṇava, bhagavān, tinerasmarāṇa

Ennek az elbeszélésnek a kezdetén a lelki tanítómesterre, az Úr bhaktáira és az Istenség Személyiségére emlékezve valamennyiük áldásait kértem.

Miközben Śrī Śrīmad Gour Govinda Swamival kapcsolatban vagyunk – azáltal, hogy a olvassuk a könyveit, vagy hozzá imádkozunk – egy vezetéket vagy csatornát hozunk létre, amelyen keresztül áramlani képes a kegy. Minél erősebben hiszünk Śrī Śrīmad Gour Govinda Mahārājában, annál vastagabb ez a vezeték, s annál több kegyhez jutunk. A kegy közvetítő közege a hit. Abogy növekszik egy kiváló vaiṣṇavába vetett hitünk, több kegyet fogunk kapni ettől a vaiṣṇavától. Ezért a hit, a śraddhā a lelki fejlődés leglényegesebb eleme.

Csodálatos mindaz, amit Śrī Śrīmad Gour Govinda Mahārāja tett mint ISKCON tag és mint Śrīla Prabhupāda egyik vezető tanítványa. Sikeresen egyensúlyozott a rendkívül mély és megvalósított bhajana, valamint a folyamatos utazás és prédikálás között. Lelkes prédikálása arra a Śrīla Prabhupādától kapott közvetlen utasításra épült, hogy

AMIKOR A JÓSZERENCSE FELVIRRAD

„Prédikálj a prédikátoroknak!” Életének későbbi, avatás utáni időszakát az az egy gondolat vezérelte, hogy elégedetté tegye Guru Mahārājáját. Hogy ezt elérje, sikeresen teljesítette a következő három utasítást, melyeket Śrīla Prabbupādától kapott: építsen egy gyönyörű templomot Bhubaneswarban; fordítsa orijára, nyomtassa és terjessze a könyveit; végül pedig, hogy utazzon és prédikáljon a prédikátoroknak.

Befejezésékképp Śrīla Prabbupāda írja a Caitanya Caritamṛta Ādi-līlā 17. fejezetének 1. vers magyarázatában: „mi pedig felettébb büszkéek vagyunk tanítványaink transzcendentális viselkedésére.” Meg vagyok győződve arról, hogy Śrīla Prabbupāda nagyon büszke volt és most is nagyon büszke szeretett tanítványa, Śrī Śrīmad Gour Govinda Mahārāja transzcendentális viselkedésére.

MIUTÁN ELMEGYEK

Jagadātmā dāsa: Egyszer megkérdeztem Guru Mahārāját:

– Olyan sokat beszélsz arról, hogy elkülönülést kell éreznünk Kṛṣṇától, és sírnunk kell utána, de hogyan tudunk sírni, és megtapasztalni a távollét érzését, ha sosem láttuk Kṛṣṇát?

– Majd ha elmegyek, akkor képesek lesztek sírni! – válaszolta Guru Mahārāja.

Végjegyzet

⁵ Előadás. 2007. Gour Govinda Mahārāja megjelenési napján. Vṛndāvana.

⁶ Interjú. 2011. szeptember 5.

⁷ Bhakti Vikāsa Swami: Śrī Bhaktisiddhānta Vaibhava. 303. és 306. oldal. Śrīla Bhaktisiddhānta legalább két tanítványára úgy utalt, mint *jīvan muktamahā-pūruṣa*.